

עין משפט
נר מצוה

י"א א מ"י פ"ד מהל'
מעשה הקרצנות הלכה
:ו

ב ב מ"י פ"ג מהלכות
מעילה הלכה ב:
בא ג מ"י פ"ד מהל'
מעשה הקרצנות הלכה
ה:

מוסף רע"י

ורבית זה קרבן. לזדק הבית, שאף הן נקראין קרבן, כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא כלי חסד, וקדושת דמים הם (חולין קל"ט). שור זה עלי עולה. אע"ג דלאמר זה, כיון דקאמר עלי, עלי להביאו קאמר, וכן צבית לזדק הבית למוכרו להביא דמיו ליד גזר (שם).

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) ה"ל הא קאמר מתחלה אינו חייב וכו'.

כ:

אמר ר' חייא בר רב ^אש"ס אלא דאמר דמי שור זה עלי עולה ^אאמר שור זה עלי עולה כיון דאמר זה ומת אינו חייב באחריותו ^אעלי-הביאו קאמר. כלומר לנרות עד שיתקרב וא"כ ירשע דמתני' שור זה עולה מת השור פטור מנשלים ^אלנאשמועין ^אאפילו אמר עלי ^א(נראה כן) הדין ^אכן דפטור מנשלים דמתני' ר' חייא בר רב ^אדמי שור זה עולה דמי בית זה קרבן ממת השור נפל הבית פטור מנשלים כיון דלא אמר עלי אבל אמר דמי שור זה עולה דמי בית זה עלי קרבן ממת השור ונפל הבית חייב ^אעל ^אוסכי ^אאימא בפ"ק דר"ה (דף ו. וס) איזו נדר ואיזו נדבה נדר דאמר עלי נדבה דאמר הרי זו מה בין נדר לנדבה נדר מת או נגנב חייב בנאחריותו נדבה מת או נגנב אינו חייב בנאחריותו והא דתניא במתני' שור זה נראה דרבותא אשמועין ^אלדע"ג דאמר זה כיון דאמר עלי חייב בנאחריותו ואר"י ללכאורה משמע דכי אמר דמי שור זה עלי עולה גוף השור הוא חולין ואין בו קדושה לדמי לאומר דמי שור של פלוני עלי דגוף השור הוא חולין דאין אדם מקדיש שור חזירו ^אוהוא חייב לתקדש וכל לדמי דאמר בנאמורה (דף יג. וס) דקדוש קדושת הגוף דמגו נחמא ביה קדושת דמים נחמא ביה קדושת הגוף דהתם מיירי בדאמר יקדש שור זה לדמי וה"ג בסמוך דאמא בסמוך בשמעתי דכי אמר יקדש השור לדמי דגוף השור קדוש ^אמיתבי שור זה עליה ב' שור זה עלי עולה השור ^אהקדש ומועלין בו מת או נגנב ^א(אינו) חייב באחריותו. אלמא לא אמרינן עלי להביאו קאמר וקשיא לר' חייא וימשינו מי אלימא מממתנין דאוקימנא דקאמר דמי הכא נמי דאמר דמי וקשה לפי מה דפני ^אדגופו חולין ונראה דרייתא דשור קדוש ולפי

[illegible]

הנה עלי עולה וכו' ומשני דקאמר יו"א השור הו' הקדש דקדמי וי"א ממנו
 דלדאמר יקדש שור לדמיו בלא"ה נמי כיון דלדמר דמי שור זה עלי עולה
 שור הקדש ועי"ל דהא דלר"ח בנ רב לא שנו אלא דלדמר דמי שור
 וזהו הפסוק ינחא כולה שמעתא וינחא נמי דלר"ח דפ"ג דחולין (ג') שם
 דקדשו ודמי למקדש מנה לבדק המזבח: **אע"פ** שחלצו בחזקת
 ומוותר בהנאה ומש"ה אומר לו הרי שלך לפניך **דלמי** דהן
 לו הרי שלך לפניך דאי אמרינן דבית הנחלט אסור בהנאה אסור
 לו מהא דלדמר בבורח כהנים גבי נגידים נרעת ממאכל

האומר משקלי עלי פרק חמישי ערכין

הוא דסימא. אע"ג דעמד דדין נודר קודם מוטה הואיל ולא אמדו נודר בחיי נודר לא אשתעבדו נכסי דיתמי: גלויי מלמא צעלמא הוא. גלות מהו חייב והואיל וינדר קיים אמדינן ליה: **ברתנ'** וזים זה יצנן. לצדק הציט: **ונפל הציט**. קודם שהחזיק בו גוצר: **גמ'** לא

שור. דכי אמר עלי חייב לשלם אלם
דאמר דמי עלי דאס אכד השור
הדמים לא אכדו דהא לא אמר דמים
הללו ולא היו צעקין: עלי לנצינאו.
לטרות עד שיתקבץ: ה"ג דקאמר
דמי. וכדאוקימנא לקמן דאמר יקדש
שור זה לדמיו והדמים עלי עולה
הלכן השור קדוש דהאמר יקדש השור
ואס מת חייב באחריותו ה' דהאמר עלי
והכא ליכא למימר כדאמר לעיל דהסם
כיון דאמר עליו לנמטר נפשיה
מאחריות אחי ועלי אטורת הבאה
קאי אכל הכא דלא הוו דמים קמיה
ולא אמר הללו ודאי עלי מאחריות קאי
והאי דקאמר זה הכי קאמר שור זה
יהא קדוש עד שאמכרנו ואביא דמיו:
השור חולין. דלא הקדש השור מיעוט
דמי השור דהשקדש: אינו חייב
באחריותו. שהרי לא נמכר ונמנא
שלא הקדש כלום: אכל חייב באחריות
דמיו. אס נמכר השור וקדשו הדמים
ואכדו חייב באחריותו: רישא דאמר
יקדש השור לדמיו. והלכן חייב
באחריותו שהרי לא קדושת דמים
על השור והוא קיבל עליו אחריות
דמיו והאי עלי אחריות הוי הוואיל
ואדמים קאי ודמים לא הוו קמיה
דלימנא הללו: סיפא דאמר לנצינאו
דמיו יקדשו. הלכן אינו חייב
באחריותו דכיון דלא השור ולא בא
כלל דמים נמנא שלא הקדש כלום:
ר"מ היא. דתניא הרי את מקודשת
לו לאחר שאתגיייר לאחר שאתגיייר
כו' ר"מ אומר מקודשת: ואינא
דמנא לה. להא דרב יהודה ואביי
ורמי דר חמא: אע"פ שחלטו כהן.
שאמר טהור הוא ועומד לנתן
זמן שלא נתנו אומר לו משכיר לשוכר
הקדיש

ר' שלך לפניך ולא אשכיר לך בית אחר שהרי בית שהשכרתי לך ימים: כהן חייב משכיר להעמיד בית אחר לשוכר דמשום זליה דמשכיר הוא שנחשד על הגזל או על צרות העין: הקדישו

הקדישו

מפטר נפשיה מחמירות קמחי ועלי טוורח הבאה קחי חנן הכה
 ומה זה ה"ק שור זה יהיה הקדש עד שזכרוננו ואביא דמיו. עכ"ל
 וא"ו הוה מני למיפך בידא מסיפא (א) אמרנו לפי מה דפי' ר'
 וא' נגזר אלו חייב כחירותו ובמנתי' תנן דחייב לשלם אלף כל מה
 בנן קשיא על הא דאיתא בפי' בתרא דחולין (דף קנ"ט. וס) המקדיש מנה
 הגזר ורשב"ל אמר כל היכא דאיתיה בי גזא דרשמנא איתיה דכתיב
 האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור ונפל הבית פטור לשלם
 ורי"ך הא דרשב"ל מייירי כשהפריש המנה להקדיש ומש"ה קאמר דכל
 הפריש בלתי ומש"ה קמיי דחייב לשלם דהא אקיימנא דהשור גופיה
 ממנתי' דגזא וי' לך נראה ר"ל דהבא במנתי' דגוף השור קדוש כמו
 ין גוף קדוש דהתם אינן אלס יכול להקדיש ממון חצירו ומיהו כל מה
 עלי עולה גוף השור קדוש והשאת נוחא דפריך פכר בתרא דחולין
 למקדיש מנה לבדק הבית וניחא נמי בשמעתי' דפריך מברייתא דשור
 גוף השור קדוש ומיהו תימא קלת אמאי לרי"ך לאוקמי דמסיק רישא
 דהא השור הקדש ולי' דה"פ רישא כי הוה אמר יקדש שור לדמיו או
 עולי עולה פי' דלמר יקדש שור לדמיו ודמיו עולה והו' גוף השור
 יך ממנתי' דהבא אר' שמעון בן לקיש דכיון דגוף השור קדוש הו'
 ד' ר' הרי שדף פניך. אור"י דהבא משמע דבית מנוגע המוחלט
 האומנין (ב"מ ע"ה. וס) שכר חמור והצריקה או שנעשית אנגריא
 כן הו' כי מתה או נשברה דתנן התם חייב להעמיד לו חמור
 ק' מה מראה שלא יהיה ממנו משמע דאסור להעמיד וכן משמע פכר
 מלכות

מנחות

מסורת הש"ס

(א) [חולין קלט,] (ב) [מוספתא
פ"ג ה"ו], (ג) כתובות נח;
(ד) מוספ' 37"מ פ"ח ה"ג
ע"ש.

שינויי נוסחאות

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]